

ПРОБЛЕМ БЕЗБЕДОСТИ У ПРОЦЕСУ МЕЂУНАРОДНИХ ИНТЕГРАЦИЈА

УДК 323.285(497.115):32(497)

Српска политичка мисао
број 3/2012.
год. 19. vol. 37.
стр. 133-155.

Оригинални
научни рад

Радослав Гађиновић

Институт за политичке студије у Београду

Младен Бајагић

Криминалистичко-полицијска академија у Београду

ПОЛИТИЧКЕ ПОСЛЕДИЦЕ АЛБАНСКОГ НАСИЉА НА БАЛКАНУ*

Сажетак

Овај рад је покушај аутора да укаже на политичке последице дуготрајне примене насиља на Балкану од стране албанског сепаратистичко терористичког покрета према Србима. Такође, да се укаже на велике грешке западних сила које су у континуитету охрабривале Албанце на Балкану да примењују насиље. У другој половини XX века, оне су најдиректније подстицале националну препотентност Албанаца, охрабрујући их да спроводе албанотерор чија је идеологија албанизам а форма ултрадесни или фашисо-

* Овај рад је настао у оквиру пројекта бр. 179009, који финансира Министарство просвете, науке и технолошког развоја Републике Србије.

идни тероризам и то најинтензивније у другој половини XX и на почетку XXI века када политичке последице тога насиља упозоравају и прете безбедности региона. Претња безбедности Балкана је на почетку XXI века још израженија, а насиље над Србијом од стране неких западних сила још интензивније. Од настанка Српске државе на Балкану Срби су се увек борили само за постојање и опстанак. Анализом историјских докумената о протеривању Срба са Косова и Метохије у последња три века (1690-2006) може се закључити да је из некадашње Старе Србије (данашње Косово и Метохија), насилно протерано око 1 150 000 Срба, да их је око 200 000 побијено и 150 – 200 000 арбанизовано, односно преведено у исламску веру. У средњем веку није постојало посебно име за ову покрајину, осим општег имена Србија. На почетку XXI века албански сепаратистичко терористички покрет представља велику претњу безбедности на Балкану, посебно након отимања уз помоћ њихових западних савезника 10887 квадратних километара територије Србије. Срби имају уставно и историјско право на Косову и Метохији, које је увек старије од етничког права, а и међународно право је на страни Србије, јер Повеља ОУН забрањује насилно отимање делова суверених земаља. Бројност једне националне заједнице се не одређује њеним бројним стањем у оквиру једног дела државе, већ њеним бројним стањем у оквиру целе државе, па и на основу тог критеријума Албанци су национална мањина у Србији. Нигде у свету до сада национална мањина није имала право на своју државу. Једна национална заједница не може сама за себе одређивати да ли је народ или национална мањина. Политичке последице деловања албанског сепаратистичко терористичког покрета на Балкану на почетку XXI упозоравају ОУН и ЕУ, јер се дезинтеграциони процеси на Балкану по њиховом мишљењу још нису завршили, а познато је да свако мењање граница прате дуготрајни и испљујући ратови.

Кључне речи: Србија, Косово и Метохија, Балкан, безбедност, отимање, насиље, тероризам

ИНСПИРАТОРИ АЛБАНСКОГ НАСИЉА НА БАЛКАНУ

Водеће светске силе у овом историјском тренутку – САД, Велика Британија и Немачка, имају посебне интересе у односу на Балкан. Да би остварили те интересе они су проценили да Србија не сме постати преовлађујућа сила на Балкану из више разлога.

Прво, да Русија ту не стекне ново упориште, и *друго*, да се спроведе демилитаризација тог простора, да би обезбедили сигурно залеђе у решавању средоземних и блискоисочних проблема. Према томе, све оно што се дешавало на простору Србије од 1990. године није просто понављање историје, него израз нове европске кризе која поприма историјске размере. Познати француски теоретичар, генерал Пјер Мари Галоа, аргументовано је предочио да је разарањем на Балкану поремећена равнотежа сила у Европи, при чему се Немачка јавља као најмоћнији чинилац.¹⁾ Хенри Кисинџер, у књизи Дипломатија, објављеној 1994. године, истиче да је то трећи покушај САД да обликују свет према својим интересима – што је, по његовом мишљењу, сасвим природан процес: "Као по неком природном закону, у сваком веку изгледа да се појави нека земља која има моћ, вољу и интелектуалну и моралну тежњу да обликује цео међународни систем у складу са својим сопственим вредностима."²⁾ У XVII веку то је била Француска кардинала Ришељеа, у XVIII веку Велика Британија, у XIX веку Метерникова Аустрија, а затим Бизмаркова Немачка. У XX веку доминирају САД, које су до сада већ три пута покушале да наметну своју вољу свету. *Прво*, Вилсон 1918. године, с планом "ширења демократије" који није успео због америчког изолационализма. *Други* пут је то био Труман са Маршаловим планом, али је план пропао због сукоба са Совјетским Савезом, када је настао период равнотеже сила (равнотеже страха). Али, пошто је СССР пропао 1990. године, и Буш и Клинтон најзад имају слободни пут ка светској доминацији.³⁾

У свим геополитичким пројекцијама Запада на Балкану, у којима доминирају САД, Алабнци добијају наглашену улогу. Оне се огледају у посредовању новог продора ислама на Балкану, и даље у Европу, у посредовању стратешке улоге Италије коју је добила у подели улога унутар НАТО, на његовом јужном стратешком крилу и у Средоземљу, и у балансирању стратешког значаја српског чиниоца као потенцијалног посредника руске и словенске геополитике на Балкану. То балансирање се, пре свега, односи на једну од оса балканског геополитичког чвора – осу североисток – југозапад, којом је традиционално доминирао руско-словенски геополитички и стратешки утицај на балканска политичка збивања.⁴⁾ Та оса

1) Pierre M. Gallois, «Vers une predominance allemande», *Le Monde*, 16. July, 1993.

2) Henry Kissinger, *Diplomacy*, Simon Schuster, New York, 1994.

3) Михаило Марковић, «Нови светски поредак», Зборник радова *Геополитичка стварност Срба*, Институт за геополитичке студије Београд 1997, стр. 52.

4) Ј. Илић, «Балкански геополитички чвор и српски етнички простор», у *Геополитичка стварност Срба*, Зборник радова, Институт за геополитичке студије, Београд 1997; М.

ће, због евентуалног остваривања америчких интереса, и снажног присуства Немачке у Подунављу и црноморском базену, добијати све већи значај да би се Русији трајно онемогућило да у било ком погледу учествује у расподели моћи у том све значајнијем стратешком региону Европе. Постоје две методе за остваривање тог циља: први се састоји у пресецању православне вертикале која води од Белорусије (практично од Балтика), преко Украјине, Молдавије, Румуније, Бугарске, Македоније и Грчке, до Егеја и Средоземља, а други у јачању исламског окружења Србије, пре свега Албаније и муслиманске Босне.

Без Косова и Метохије⁵⁾ Албанија не може да испуни стратешку улогу коју јој је Запад наменио у геополитичким играма на Балкану, јер тој држави недостају сви неопходни ресурси на којима се иначе заснивају битни елементи и показатељи државне моћи: просторна стратешка дубина, демографски потенцијали и привредни и природни ресурси као темељи економске моћи државе. На основу тога није тешко закључити зашто је притисак САД и међународне заједнице на Србију да пристане на промену државно-правног статуса Косова и Метохије тако снажан. Наиме, људска права и права националних мањина, као и потреба унутрашње де-

Степић, «Србија у Евроазијској и неоевроазијској концепцији: упоредна геополитичка анализа», у *Русија и Балкан: питања безбедносне сарадње*, тематски зборник радова, 3. Милошевић (ур), Институт за политичке студије, Београд, 2008, стр. 23-50.

- 5) О уласку Косова и Метохије у састав самосталне Српске државе јасно сведочи и Немањино Житије, које је написао Свети Сава на почетку XIII века. Када су Турци заузели Косово и Метохију (1455. године, падом Новог Брда) и суседне крајеве, пописали су на њима затечено становништво које је било скоро Српско, са свега 2-3 % Арбанаса западно од Ђаковице. У *средњем веку није постојало посебно име за ову покрајину, осим општег имена Србија*. Под овим именом територију Косова и Метохије помињу путописци у XVI и XVII веку, од којих су неки и Арбанаси. Млетачки посланик Јаков Соранцо, 1575. године каже како прелазећи Дрим улази у Србију. Архиепископ барски Марин Бици (Marin Bizzi) 1610. године, такође узима Црни Дрим као границу између Арбаније и Србије. Петар Мазарски, апостолски визитатор, по нарочности Арбанас, 1623 године, каже да Дрим дели Арбанију од Србије. Надбискуп Ђорђе Бијанки вршећи канонску визи-тацију у Србији 1638 године написао је извештај у коме наглашава да се Призрен налази у Доњој (јужној) Србији (Servia, »inferiore«). Према писаним изворима, Косово и Метохија и други крајеви данашње Косметске покрајине били су у XIII, XIV, XV и XVI веку етнички најхомогеније области српске државе. То значи да на Космету није било других народности сем Срба. Сведочења страних аутора најбоља су илустрација о етничким, политичким и верским приликама у области Косова и Метохије. То су радови Ami Buea, Jozefa Milera, Johana Georga fon Hana, Ивана Степановича Јастребова, Александра Гилферинга, Виктора Берара, Гастона Гравијеа и других. На попису становништва на Косову и Метохији 1929. године Срби су били у већини, и то 61%. Очигледно је да су Шиптари демократски фактор, схватили као стратегијски и тако су се и понашали, да би на попису становништва 1948. године на Космету њихово бројно стање било 68,5%, на попису 1961. године 67,1%, а 1981. године 74,4 %, а обзиром да су Шиптари попис 1991. године бојкотовали проценује се да их је тада било 81,6%. (Радослав Гађиновић, *Отимање Косова и Метохије*, НИЦ Војска, Београд, 2004, стр. 22).

мокрагизације Србије, у томе имају потпуно споредну улогу, улогу димне завесе за притиске мотивисане *искључиво геополитичким и геостратешким разлозима*. Америка и неке земље Европске уније врло неопрезно, дрско и са аспекта међународног права непрохватљиво спроводе своју политику силе на Балканском полуострву, тј, на територији Србије. *Дакле, многе западне земље најдиректније подстичу националну препотентност Албанаца, охрабрују их да спроводе албанотерор чија је идеологија албанизам, а форма ултрадесни или фашисоидни тероризам и то нај-интензивније у другој половини XX и почетком XXI века. И данас многе од њих подржавају процес отцепљења КиМ, тј. отимање српске територије, признавајући КиМ као независну државу, тотално игноришући међународно право, уставно и историјско право Србије, које је увек старије од етничког права.* Поред конкретних антисрпских активности неких наднационалних организација у свету, понашање КФОР-а и УНМИК-а а посебно ЕУЛЕКС-а на КиМ практично је у функцији остваривања шиптарских сепаратистичко-терористичких циљева. *Није ли онда бесмислено веровати да се у свету истина и правда третирају као основна демократска начела увек, и у свим приликама.*

И поред познатих терористичких и криминалних радњи шиптарско-терористичког покрета на Косову и Метохији, бивши амерички председник Вилијам Џеферсон Клинтон искористио је положај председника најмоћније земље на планети, Амерички конгрес и њихове најмоћније савезнике у свету, правећи преседан у историји светске цивилизације – да најмоћнија војна сила на планети без разлога и без одобрења СБ ОУН изврши агресију на Србију, тј. стане на страну терористичко-сепаратистичког покрета Албанаца на Балкану. Почивиени злочини над грађанима Србије у току агресије за њих нису били довољни па је тренд насиља над Србијом и даље настављен од стране неких великих сила, посебно САД⁶⁾ и Велике Британије. Континуирано насиље над Србијом

6) Албански лоби у САД је званично основан у јануару 1989. године, са називом „Албанско-америчка грађанска лига“ (AACL), као непрофитна организација, која има за циљ да „активно лобира у законодавном и извршном огранку власти у САД“ у складу с америчким законима. Његов оснивач и председник је бивши амерички конгресмен итали-албанског порекла Џозеф (Џо) Диогарди, који је „косовско питање“ покренуо пред Конгресом САД 1985. године. Џо Диогарди и Антал (Том) Лантош били су 1989. године први амерички политичари који су после Другог светског рата посетили Албанију, а наредне године с Робертом (Бобом) Доллом, и шест других сенатора први пут боравио на Косову и Метохији. Активности „Америчко-албанске грађанске лиге“ нарочито су интензивираних последњих десет година XX века, када је она постала водећа албанска лобистичка организација у САД и добила велики утицај не само на Капитол хилу, него и у деловању албанског националног покрета на Косову и Метохији, западној Македонији, Југоисточној Србији, на југоистоку Црне Горе и у југозападној Грчкој, тзв. Чамерија (земља Чамата) на албанском језику, односно, северном Епиру. Када је реч о Косову,

озваничено је признавањем Косова и Метохије као независне државе као и лобирањем код многих држава у свету да учине такав незаконит потез. И поред великог притиска од стране западних сила на челу са САД, Великом Британијом и Немачком, тзв. независну државу Косово до краја 2011. године признале су 82 државе, од тога 22 чланице Европске уније. Пошто је део *међународне заједнице признао нелегално проглашену независност дела српске територије без сагласности српског народа и власти, то за Србију значи отета земља*. На силом отету територију народ Србије задржава тапију и право да му се отета земља врати. Познато је из историје, да ниједно парче земље које је било отето на Балкану, није остало вечно отето.

Тренутно су Албанци на Балкану једини амерички савезници у поданичком смислу, па им толеришу терористичке активности и остале врсте криминалног понашања, док ЕУ занемарује чињеницу да је албански сепаратистичко-терористички покрет на Балкану извор највећих безбедности проблема у Европи. Политичке последице таквом понашања заападних сила на Балкану су очигледне.

ПРОЦЕС ОТИМАЊА КОСОВА И МЕТОХИЈЕ

Интензивирање шиптарског насиља према Србима почиње након оснивања Прве призренске лиге 1878. године у Призрену, када почиње процес отимања јужне српске покрајине. Национални покрет и идеје о етничком уједињењу Албанаца настале су одмах после Берлинског конгреса, на коме је донета одлука да се Турска мора повући са највећег дела окупираног балканског полуострва. Аустрији није одговарало да све те територије припадну хришћанским балканским народима, а посебно су били против територијалног проширивања Србије и Црне Горе, које би имале заједничку границу, а у војном смислу постале респектабилан фактор. Аустрија је тако охрабрила Албанце, а родоначелник те идеје била

ААСЛ заступа захтев за независношћу на основу права албанске већине на самоопредељење, постепеним преношењем надлежности са администрације УН (УНМИК) на органе локалне власти, губећи потпуно из вида на српско државотворно и историјско право на те просторе. Диогарди је од средине осамдесетих година успоставио блиске везе и с једним бројем утицајних чланова Комитета за међународне односе Представничког дома и сената, као што су Џозеф Либерман, Бенџамин Гилман, Дана Рорбахер и Том Лантош, те са конгресменом из Њујорка Елиотом Енгелом, који је преузео улогу водећег албанског лобисте у Конгресу. За медијску промоцију ААСЛ у САД ангажована је иста компанија за односе с јавношћу која је средином деведесетих успешно промовисала тадашњу политику Загреба и Сарајева – Рудер Фин Инц (Исто, стр. 142-146).

је прва призренска лига, код Турака позната као Арнаут конгра. На челу лиге биле су браћа Авдул, Наим и Сани Фрашери, виши чиновници на турској Порти. Призренска лига је првенац идеје о стварању етнички чисте «Велике Албаније». Прва призренска лига је творац идеје од стварању албанске националне армије АНА, која би егзистирала на албанским етничким просторима. Након формирања Прве призренске лиге формирају се Пећка лига, Косовски комитет, Национални фронт Албанаца, све са циљем да се организују побуне и да се свака постојећа власт дискредитује у очима међународне заједнице, како би на тим основама Шиптари добили подршку међународне заједнице за остваривање њихових сепаратистичких идеја о стварању етнички чисте «Велике Албаније».

После Првог балканског рата 1912. године, у коме су Албанци били на страни Турске, Конференција амбасадора у Лондону 1913. године утврдила је границе новоосноване албанске државе. Новембра 1921. године Конференција амбасадора у Паризу донела је одлуку о признавању Албаније као независне и суверене државе (Албанија је пре тога 1920 године примљена у Друштво народа). Иако је Конференција амбасадора у Паризу начелно утврдила границе које су се у основи поклапале са решењима Лондонске конференције, дефинитивна граница између Краљевине СХС и Албаније утврђена је протоколом Међународне комисије о разграничењу донетим у Фиренци 26 јула 1926 године. Албанска држава обухватила је највећи део албанских етничких територија.

У Скадру је 7. новембра 1918. године формиран »Косовски комитет«, чије је политичко-пропагандно и терористичко деловање, с позиција албанског иредентизма и косовског сепаратизма, пресудно утицало на југословенско-албанске односе у периоду између два рата. Политичка платформа тог комитета била је одбрана територијалне целокупности и "ослобођење Косова и других албанских крајева" свим средствима, како би се силом отела српска територија. У борби за те циљеве на Косову и Метохији је од 1919 до 1924 године деловао одметнички отпор познат под називом качачки покрет. Качачки покрет има дугу традицију и потиче из Албаније. Качачи су, у ствари, одметници. Најчешћи разлози за одметништво у шумама била је крвна освета, избегавање казне за извршене пљачке, разбојништва, избегавање војне обавезе која је у турској царевини била изузетно дуга и тешка, отмице жена и сл. Качака је било у свим деловима Косова и Метохије, нарочито у Дреници где су се због конфигурације терена скоро слободно кретали.

На Београдском универзитету формирана је 1935. године тајна студентска шиптарска организација "Беса", чији је основни циљ

био отимање Косова и Метохије и прикључење Албанији. Идејне вође тајне терористичке организације били су Ђазим Блаца, Шаип Мустафа и Ибрахим Љутва, а њихов основни задатак био је да на универзитету створе атмосферу о неопходности стварања Велике Албаније, да формирају оружане формације и у датом моменту крену са терористичким акцијама. Ову терористичку организацију је финансирао албанско и италијанско посланство у Београду. Од 1939. године, почиње још јача и организованија активност шиптарског сепаратистичког покрета уз свестрану помоћ фашистичке Италије. Италија је као што је познато, извршила окупацију и анексију Албаније 7. априла 1939. године.

Одлуке Прве призренске лиге се конкретизују на заседању Друге призренске лига од 16-19. јуна 1943. године у Призрену, а операционализација, одлука I и II призренске лиге конкретизована је до детаља је на заседању III призренске лиге у Њујорку 26. и 28. новембра 1966. године.

Осим тога, веома је битно подсетити да су Шиптари, новцем добивеним од грађана Србије и осталих република бивше СФРЈ, деценијама издвајаним за привредни препород Косова и Метохије, уствари, куповали куће и имовину од Срба који су се под притиском исељавали са територије Косова и Метохије. Подсећања ради, бивше југословенске републике, посебно Србија деценијама су издвајале финансијску и стручну помоћ како би се надокнадио заостатак у развоју Косова и Метохије. Највећи део те помоћи издвајала је Република Србија. У средњорочном периоду између 1966. и 1970-те године, од 20 309 000 000 динара инвестиција у Југославији на Косову и Метохији је утрошена једна четвртина или 5 134 000 000 динара. У наредном средњорочном периоду од 1971. до 1980. године на Косову и Метохији је утрошено 54 475 000 000 динара од укупних 133 951 000 000 динара инвестиција издвојених за улагања на нивоу СФРЈ. Од 1980. до 1985. године на Косову и Метохији је утрошено 37% укупног фонда Југословенских инвестиција, а у раздобљу од 1985. до 1990. године тај проценат је износио 43 %. Само од зајма који је Светска банка дала СФРЈ, за развој Космета тадашња држава је издвојила 24 % или 240 000 000 \$, а 1981 заслугом српске и југословенске владе од Међународне банке добијен је посебан зајам за развој Косова и Метохије у вредности од 130 000 000 \$ у временском раздобљу од пуних десет година сваки запослени у Републици Србији издвајао је 1 % од свог личног дохотка за развој Косова и Метохије, што је по тадашњем

курсу износило око 1 000 000 \$ дневно или око 3 650 000 000 \$ за десетогодишњи период.⁷⁾

Србија је деценијама улагала велика средства на развоју научне делатности и просветног система на Косову и Метохији. Почетком 1990. године Косово и Метохија су имали 22 научне организације и јединице, са више од 1.200 запослених, међу којима 213 доктора и 160 магистара наука претежно Шиптара, а пре Другог светског рата ниједан Шиптар са Космета није имао научно звање. Само 1988. године на Космету је објављено 113 научних јединица, далеко више на албанском језику. Радио телевизија Приштина је 80 одсто свога програма емитовала на албанском језику, а почетком 1990. године на Космету је било 120.000 ТВ пријемника, а само издавачка кућа “Рилиндија“ објавила је 289 наслова на албанском језику. У то време на Космету је било 16.500 наставника за наставу на албанском језику, а то је више него што је 1941. године било ученика из редова те народности, затим 4.000 средњошколских наставника, више исто што је 1948. године било средњошколаца шиптарске народности.⁸⁾

И поред ових чињеница Албанцима са Косова и Метохије није одговарала сопствена држава па су уложили велике напоре на њеном разбијању. Након разбијања СФРЈ шиптарски терористи су највећи до тад интензитет насиља усмерили на разбијању треће и Југославије СРЈ и на крају СЦГ. За своје ткз. мученичко представљање великим силама ангажовали су најпознатије лобистичке агенције у свету (Рудер Фин, Хил, Еделман...). Оценили су да је време да обнародују одлуке Треће призренске лиге и да се у јавности представе терористичке скупине у саставу АНА-е: ОВ, ОНА, ОВПМБ... чије су активности садржане у дефиницији тероризма која гласи: *«Тероризам је организована примена насиља (или претња насиљем) од стране политичких мотивисаних извршилаца (појединаца или група) који су одлучни да изазивањем страха, зебње, дефетизма и панике намећу своју вољу органима власти и грађанима».*⁹⁾

Операционализација одлука III Призренске лиге нашла се у завршној фази у првој половини 1990. године, када је и званично формирана “Ослободилачка војска Косова”. Постоје различита мишљења о месту старања ткз. ОВК, а највероватније је да је то била

7) Милан Вучинић, *За што Косово не може да буде република*, НИП Пословна политика, Београд, 1990, стр. 138-139.

8) Исто, стр. 231.

9) Радослав Гађиновић, *Тероризам*, Драслар, Београд, 2005, стр. 60.

Швајцарска. Термин »Ослободилачка војска Косова« први пут се јавио почетком 90-тих година. Политичка руководства свих утицајних шиптарских партија на Косову и Метохији почетком 90-тих година дефинисали су заједничке циљеве деловања, формирајући »Национални фронт за ослобођење Косова«. Наведена организација је у свом програму имала два правца деловања. *Први*, да се политички средствима решава проблем Косова, и *други*, формирање »ОВК« која би оружаним путем обезбедила стварање »Републике Косово«. У широј јавности тз. ОВК се први пут огласила у фебруару 1996. године, када је преузела одговорност за извођење терористичких акција на објекте на Косову и Метохији у којима су били смештени Срби прогнани из Републике Хрватске. Припадници "ОВК" наоружани у униформи са амблемом "ОВК" показали су се јавно први пут 29. новембра 1997. године у селу Лауша на сахрани убијеног терористе Хашита Геџија, а у иностранству 10. децембра 1997. године у Бону, када је промотор био терориста Џафер Шатри. Немачки политиколог и специјалиста за тајне операције обавештајних служби Ерих Шмит-Енбон, цени да је Немачка одиграла ужасну улогу у изазивању кризе на Косову и Метохији.¹⁰⁾

Од 1996. године "ОВК" највећу помоћ и подршку има од Националног албанско-америчког састава (*НААС – National Albanian-American Council*).¹¹⁾ Познато је да су у Рамбујеу албанске интересе заступали познати светски стручњаци за међународно јавно и приватно право из САД *Pol Wilijams, Maršal Haris* и *Morton Abramovic*. Терористичка активност све више поприма драматичке размере. Оснива се команда тз. "ОВК" са главним штабом у селу Горобиле између Косовске Митровице и Пећи, која ту остаје и током агресије и дејства снага НАТО пакта на СРЈ. Поред главног штаба "ОВК" у селу Горобиле се налази дипломатска војна мисија САД од 11 чланова и подкомисије ОЕБС-а (Верификатори).

10) Интервју средњонемачком радију из Лајпцига, крајем марта 1999. године.

11) НААС је удружење или заједница Албанаца у САД и Американаца албанског порекла. Ово удружење је отворило званично канцеларију у Вашингтону 1. октобра 1996. године. Реч је о незанисној, непрофитабилној и етнички уређеној организацији која се посветила унапређењу албанско-америчких односа. На челу НААС-а од 30. октобра 1998. године је адвокат Илир Зерка, рођен 1965.г. у Крушеву (Македонија) који је 1968. године са родитељима емигрирао у САД. Зерка је био јединим Аме-риканац албанског порекла који је радио у конгресу САД код познатог конгресмена и стручњака за радно право, правосуђе и спољну политику *Georga Milera*. Зерка је контактирао Вилијама Вокера 08.01.1999. године да се информише о раду косовске верификационе комисије. Захтевао је од НАТО-а да заустави српске снаге на Косову 11. јануара 1999. године, а 17. јануара 1999. године обратио се америчком председнику са захтевом да што пре почне бомбардовање територија СРЈ. Илир Зерка је од 1996. године главни организатор и предводник свих демонстрација у САД; Р. Гаџиновић, *Отимање Косова и Метохије*, НИЦ Војска, Београд, 2004, стр. 100.

У многим случајевима УН су пружале сваку врсту помоћи државама угроженим од тероризма, осим кад је у питању Србија. Према Србији западне силе су својим активностима поспешивале тероризам и најодговорније су за нарастање масовних терористичких активности на територији јужне српске покрајине. Савет безбедности је само вербално и то повремено осуђивао терористичке активности на територији Србије, као и понашање Албаније.

У скоро свим западним земљама скупљана су средства за помоћ терористичким активностима на Косову и Метохији. Једино се оваквом начину финансирању насиља супротстављала Швајцарска. Уредник аустријског радија Молте Олшевски у својој књизи “Рат за Косово”, објављеној у јесен 1999. године, наводи да је на Космету било око 1 000 терориста из исламског света, од тога 300 из Босне. У саставу “ОВК” било је у континуитету 300-800 страних плаћеника.¹²⁾

Иако је тада Србија била веома исцрпљена грађанским ратовима у окружењу, масовним терористичким активностима на територији Косова и Метохије и санкцијама међународне заједнице, Америка је одлучила да покрене најмоћнију војну силу у историји човечанства и изврши агресију на Србију 24. марта 1999. године, која је трајала до 10. јуна 1999. године и тиме починила ратни злочин над цивилним становништвом. Агресија је отпочела тзв. дејством са дистанце, по доктрини вишедимензионалних операција (*Full Dimension Operations*), уз употребу крстарелих ракета и авијације.

Професор Загребачког универзитета Жарко Пуховски коментаришући агресију НАТО на СРЈ, каже: “Оно што се сада догађа у СРЈ јесте покушај НАТО да оправда своје постојање, јер за 49 година своје егзистенције није интервенисао, а нестало је главни разлог његовог оснивања – одбрана од комунизма.”¹³⁾

Прави смисао стратегије НАТО у бомбардовању СРЈ открио је амерички генерал Мајкл Шорт (*Michael Short*) главнокомандујући ваздухопловним операцијама у нападу на СРЈ цитат:” Не може се добити рат ако не уништите могућности нормалног живота за већину становништва. Морамо им одузети воду, струју, храну, па чак и здрав ваздух”, говорио је током агресије на СРЈ.¹⁴⁾

12) Исто.

13) Р. Гађиновић, «Русија и безбедност Балкана», Зборник радова *Русија и Балкан*, Институт за политичке студије, Београд, 2008, стр. 75.

14) Н. Андрић и С. Крсмановић, «Убијање као ‘колатерална штета’», *Нови гласник*, Војно издавачки завод Београд, бр. 5/2000, стр. 127; Још о стратегији западних сила разбија-

Неправедно решавање статуса Косова и Метохије ће приморати Србију да изнова размишља о свом месту у Европи и свету, поготово након најновијег противправног проглашења независности Косова и легализације тог незакоња од стране западних земаља. Овакви двоструки стандарди Америке и њених савезника према албанском насиљу на Балкану, отварају многе проблеме балканских земаља, пре свих Македоније којој прети тотална разградња а можда и брисање са географске карте света. Након завршетка агресије НАТО пакта, на територију јужне српске покрајине су упућене међународне снаге безбедности у чијем су саставу врхунски обучени борци. Без обзира на међународне обавезе, КФОР и УНМИК нису омогућили спровођење Резолуције СБ 1244, јер владе неких земаља из којих су КФОР и УНМИК немају интерес да се ова резолуција спроведе у дело, првенствено због симпатија према шиптарским терористима и због страха за животе својих људи ако уђу у отворени сукоб са шиптаским герилцима и великим бројем терориста. Од доласка КФОР-а на подручје Косова и Метохије, тј. од 10. јуна 1999-те године до краја 2005. године, наоружане шиптарске терористичке групе извеле су укупно 7757 терористичких напада.¹⁵⁾

Дакле, међународне снаге безбедности нису испуниле задатак по Резолуцији СБ 1244, која је гарантовала: повратак снага безбедности СР Југославије на Косово и Метохију; повратак свих протераних на своја вековна огњишта; свима је била загарантована безбедност на Космету, а пракса је потврдила да безбедни нису само Срби и Црногорци. Ни једна од ових обавеза није испуњена. Читави један век се одвија процес отимања Косова и Метохије од стране шиптарског сепаратистичко-терористичког покрета. У то-

---

ња СРЈ и демонизације Србије у: Ј. Гускова, *Историја југословенске кризе 1990-2000*, ИГАМ, Београд, 2003.

15) У тим акцијама припадници ОВК су убили 1252 лица, ранили 2237 и отели 1150 лица, уништили или видно оштетили 150 српских цркви и манастира и спалили више од 2 000 000 књига на српском језику. Откривено је 144 логора у којима су били заточени, малтретиран и мучени Срби. Од доласка КФОР-а до краја новембра 2003. године на Космету је порушено 5100 српских надгробних споменика, чија се вредност процењује на више од пет милиона евра. У том периоду је са Космета протерано 250 000 неалбанског стано-вништва, спаљено или отето 107 000 кућа и станова чији су власници Срби и Црногорци (77000 отето, а 30 000 уништено), а чија вредност се, без земљишта и пратећих објеката, процењује на око 5 350 000 000 (пет милијарди и триста педесет милиона) еура. Након шиптарског погрома над Србима 17. марта, чак је и командант јужног крила НАТО амерички генерал Цереми Донс изјавио "Ово је етничко чишћење Срба, а други американац поводом 17. марта Мортон Абрамовић – креатор Клинтонове политике за Балкан и саветник шиптарским преговарачима у Рамбујеу је изјавио: "Само насиљем може нешто да се промени. Мартовско насиље за Албанце имао и неке позитивне резултате; (Р. Гајиновић, *Отимање Косова и Метохије, op.cit.*, стр 147; Р. Гајиновић, Фељтон у *Политици* од 19. 1. 2006; НИИ, 8. јул 2004, стр. 20.

ме су кроз историју имали значајну подршку једног дела међународне заједнице.

На почетку XXI века, интензивније него икада се врши притисак на српско руководство да се малте не одрекне своје у историји најзначајније територије. Но, ниједан српски политичар чије се функционисање темељи на легалитету и легитимитету не може потписати сецесију Косова и Метохије, тј. 10887 квадратних километара или 12,3 % територије Србије, јер Србија има историјско и уставно право над Косметом, које је старије од етничког права. Јер, ако би званична власт Србије потписала отцепљење Косова и Метохије од Србије, ти делови српске територије би били изгубљени за сва времена.

ПОЛИТИЧКЕ ПОСЛЕДИЦЕ АЛБАНСКОГ НАСИЉА НА БАЛКАНУ

Процес континуиране примене насиља организовано почиње од прве призренске лиге, од када су Албанци демографски фактор схватили као стратегијски. Последице дуготрајног албанског насиља на Балкану су очигледне а посебно су се негативно одразиле на српску популацију на Балкану. У XX веку са простора КиМ протерано је преко 500 000 Срба.¹⁶⁾ Овакав развој догађаја на КиМ у XX веку, представља највећи вид политичког насиља од стране Албанаца према Србима на КиМ. Политичке последице албанског насиља на Балкану су се драстично одразиле на почетку XXI века. Прво, бруталност албанског насиља драстично је нарушила етничку равнотежу становништва на Балканском полуострву. Друго, у последњој деценији XX века западне силе су применом двоструких стандарда подржале албанске терористичке организације на Балкану. "ОВК", "ОВБМП", "АНА"...и охрабриле их да уз помоћ тероризма боре против сопствене државе Србије, нарушавајући тако уставно и историјско право Србије, које је увек старије од етничког права. Када је тероризам достигао највећи ниво бруталног насиља, НАТО пакт чини преседан и постаје ваздухопловна подршка албанским терористичким организацијама на Балкану. Последице таквог понашања најмоћнијих западних држава према Србији су несагледиве. Треће, након разарања територије Србије у НАТО агресији, већина западних држава признају КиМ као независну државу, што значи да су директно учествовале у отимању 10.887 квадратних километара српске земље.

16) В. Поповић, «Прошлост Косова и Метохије упозорење за будућност», у зборнику радова *Косово и Метохија, изазови и одговори*, Институт за геополитичке студије, Београд, 1997, стр. 404.

Изучавајући безбедност Балкана након агресије НАТО пакта на Србију, намеће се логичко питање: Какви су, дакле, стварни ефекти интервенције НАТО на Балкану данас и шта се може очекивати у блиској будућности? *Прво*, веома пристрасно ангажовање земаља НАТО пакта у корист муслимана у Босни и Херцеговини, а затим и у корист исламских Албанаца на Косову и Метохији и Македонији, довело је до поремећаја геополитичке равнотеже у региону, која изразито фаворизује исламски утицај, а преко њега охрабривање исламистичких терористичких организација. *Друго*, арбитарно геополитичко моделирање и насилно пресецање “Гордијевог чвора” у осетљивом балканском кризном жаришту, прекрајањем постојећих државних граница не само што је тежак удар на основе међународног права, већ је и фактор ширења нестабилности, и директан постицај многих сепаратистичких покрета у свету на насилје и *треће*, неправедно решење косовскометохијског проблема је у току кршењем међународних норми и Резолуције бр. 1244 СБ УН, што ће вероватно подстаћи нови талас насиља и подгрејати старе нетрпељивости, конфликте и територијалне аспирације на европском југоистоку у целини.

Балкан и Западни Балкан представљају тзв. «рубну област» (*Rimland*) Југоисточне Европе и целе Евроазије, због чега он за „западне“ геополитичке силе представља област давно дефинисаних геополитичких стратегија и одмеравања, с циљем да се он претвори у неоколонијалну област под апсолутном доминацијом САД као лидера свезападних „геополитичких и геостратегијских планова“ који своје исходиште имају у коначном заузимању Евроазије и глобалном овладавању светом. У том смислу Бжежински оцењује да је за „Америку главна геополитичка награда Евроазија“¹⁷⁾, при чему је овладавање Балканом и Западним Балканом значајна фаза те стратегије. Балкан, као праг и врата Европе, представља и значајну тачку сусретања и сукоба различитих цивилизација (првенствено православне, католичке и муслиманске) кроз историју, али и данас. У етничком смислу Балкан је подручје «етничког коктела», регион који је плодно тло за наставак геополитичких одмеравања до коначног остварења америчког примата над њим и целом Југоисточном Европом. Поред тога, Балкан је мост сусретања, али и колизије многих народа, великих сеоба народа, миграција, деоба, сецесија, јаких националних и националистичких страсти, које су засноване на, тако рећи, «вишку историје» балканских народа.¹⁸⁾

17) З. Бжежински, *Велика шаховска табла*, ЦИД, Подгорица, 1999, стр. 33.

18) Љ. Митровић, *Нови светски поредак и Балкан*, СКЦ, Ниш, 1999, стр. 30.

Управо због оваквог геополитичког и геостратешког значаја Балкана креатори тзв. «новог светског поретка» (НСП) имају посебну стратегију на Балкану, која подразумева неколико кључних чинилаца: уместо биполарног или мултиполарног међународног поретка јачају тенденције униполарног поретка са доминацијом САД као једине преостале глобалне силе¹⁹⁾, такође јачање и НАТО савеза и Европске уније у циљу неутрализације Русије, која се доласком Владимира Путина на власт поново озбиљно вратила на свтску политичку, економску и војну сцену као сила без које се не могу решавати проблеми у свету; чврсто и доминантно стационирање СР Немачке у Европи и Европској унији и њена контрола и уравнотежење са европским савезницима Француском и Великом Британијом онемогућава се појављивање евентуално нове доминирајуће државе на Балкану; трансформација Балкана у подручје сталних латентних конфликта и опасности, и на основу тога и постојање «светског полицајца» који те конфликте решава²⁰⁾; ревитализација улоге и функције НАТО савеза, отварање перспектива и смисла његове егзистенције, као и евентуалне акције; Ширење НАТО савеза на Исток (тима и америчког утицаја), окружење и изолација Русије и пресецање православне трансферзале ка Југу – Средоземљу и Блиском истоку; Интереси САД и Немачке према Балкану се опсервирају кроз «балканизацију Балкана», стварање малих патуљастих зависних полу-колонијалних државица, које су перманентно подложне утицају великих;²¹⁾ Заједнички интереси САД и Немачке опсервирају се кроз редукацију национализма, а тиме и државних структура и минимализацију посебних националних интереса, а тиме и држава у различитим циљевима; Инфилтрација исламског фундаментализма на Балкан и Европу са коначном интенцијом латентног политичког и културолошког слабљења хришћанске Европе, при чему Босна и Косово треба да одиграју улоге америчког «Тројанског коња». На балканским просторима овај процес представља симбиозу католицизма и ислама у функцији неутрализације и слабљења православља на Балкану.²²⁾

Даље разарање Србије обухвата наставак њене коначне и потпуне политичке дезоријентације и територијалне дезинтегра-

---

19) Упореди: З. Бжежински, *Амерички избор: глобална доминација или глобално вођство*, ЦИД, Подгорица, 2004; S. P. Huntington, „The Lonely Superpower“, *Foreign Affairs*, 1999, vol. 78, no. 2, 35-49.

20) Душко Томић, *Косовска криза и нови светски поредак*, ГП Нови дани, Београд, 2000, стр. 78.

21) П.М. Галуа, «Стратегија на Балканском тлу», *Смисао*, Београд, 1/1997, стр. 49.

22) М. Павић, прилог у француском часопису, *Le Debat*, Paris, 1990.

ције. Актуелне геополитичке игре под покровитељством и активним учешћем САД, утемељене су у познатој стратегији *Rimlanda*²³⁾, односно моделу «геостратегијске сфере – геополитички региони» и «пактоманије», као пројекта стварања глобалног система војно-политичких савезништава на ободу Евроазије, до теоријских и практичних геополитичких и геостратегијских постхладноратовских концепција Кисинџера и Бжежинског.²⁴⁾ Као предуслов у остваривању овог примарног геостратешког и економског циља актера НСП – продора на Исток и овладавање простора Евроазије – појављује се проблем претходног овладавања, освајања и контроле Балкана, а посебно њеног централног дела – Србије, као значајног геостратешког подручја, које се налази на размеђу два најважнија, најбогатија и најмногљуднија континента – Европе и Азије, повезујући их главним и најкраћим копненим, поморско-речним и ваздушним путевима. Ови путеви и коридори повезују северну Европу а Средоземљем, западну Европу са Блиским истоком и Африком.

Процес окупације и контроле Балкана претходно подразумева процес претварања Балкана у стално конфликтно подручје малих балканских државица, активирањем процеса сепаратизма и национализма (стварањем погрешних стереотипа о појединим балканским народима, а на основу тога и њихову сатанизацију), истовремено се сврставајући на једну од сукобљених страна и тако изазивајући, још веће унапред припремљене конфликте у вековној политици великих сила, првенствено САД и велике Британије “*divide et impera*”. Политика дестабилизације овог важног европског региона служи потом да се легитимише присуство и опстојање највећег војног савезника на свету – НАТО пакта – у региону, чиме се практично оправдава његова егзистенција, али и даље ширење.

Основни глобални резултат дестабилизације балканског подручја у процесу “балканизације” региона представља настојање малих зависних, сателитских и контролисаних државица, које треба да безусловно прихвате вредности “западне демократије”, те да их усагласе, подређујући сопствене институције њима, доминанцију утицаја САД и Немачке, али и све јаче присуство турског, исламског фактора артику-лисаног кроз јачање албанског чиниоца

23) N. Spykman, *America's Strategy in World Politics: The United States and the Balance of Power*, Harcourt, Brace & Co., New York, 1942.

24) М. Степић, «Перспективе Косова и Метохије у контексту глобалних геополитичких концепција», у *Срби на Косову и у Метохији*, Зборник радова са научног скупа одржаног у Косовској Митровици 27-29. маја 2005. године, 2006, стр. 259-281.

на Косову и у Македонији, и албанске државе на Балкану, као искључиво контролисане сателитске државе.²⁵⁾

Окупација, овладавање и контрола Балкана, подразумева:²⁶⁾ Процес претходног идеолошког карактерисања бивших социјалистичких држава на Балкану, као “примитивних друштава”, која се налазе у прединдустријском – феудалном добу, те због тога, морају да се промене, како би били способни да прихвате Западну демократију и развијену капиталистичку економију; То подразумева и процес да се те државе морају трансформисати из социјалистичког политичког система у владајући капиталистички систем; Да привате западну либералну (квази) демократију; Да се створе такви привредни и друштвени услови и амбијент (стварање новог законског система у области банкарства, пореске политике, страних улагања итд), који ће омогућити слободно деловање и ефикасно функционисање западних корпорација првенствено у области контроле и експлоатације привредних ресурса и улазак страног капитала; Изградња тржишне капиталистичке економије, која ће бити зависна од Западних земаља; Стварање и довођење на власт тзв. контролних и послушних влада, које ће доносити одлуке и законе у координацији и под утицајем западног фактора; Стварање, у суштини неке врсте “латентног протектората”, који се феноменолошки и декларативно не сагледава; Коришћење простора за одређене криминалне “прљаве” послове, тј. “криминализација региона” или одређене државе понаособ; Претварање Балкана у већитог дужника; Коришћење подручја Балкана за складиштење нуклеарног, хемијског и другог отпада, отпада “прљаве” технологије, као једног од резултата погубног економско-технолошког развоја Запада.²⁷⁾

Многе Балканске државе које су припадале Источном блоку сматрале су да ће прихватањем западног модела и под доминантним западним утицајем, кроз процес пријема у западне структуре – војне и друге европске асоцијације, прећи на пут демократије и решити многе кључне проблеме привредног развоја и повећања стандарда становника, а без регионалног – балканског повезивања, постати модерне и богате демократске државе. Међутим, десило се супротно. Оне су ретроградно прешле у примитивни облик “дивљег” капитализма који је бременит многим проблемима од криминалитета, преко раслојавања, до потпуне дестриктије социјалне

25) Љ. Митровић, «Балкан у светску савремених процеса глобализације», *Српска политичка мисао*, Институт за политичке студије, Београд, бр. 3-4/97, стр. 86.

26) Исто, стр. 86.

27) Љ. Митровић, *op. cit.*, стр. 88, 89; Д. Томић, *Косовска криза и нови светски поредак*, ГП Нови дани, Београд, 2000. стр. 81-82.

структуре друштва, или боље речено, прешли су у једну форму феудалног система, који је завистан од западног фактора, постали су протекторат ММФ, Светске банке и САД, за које обезбеђују јефтине природне ресурсе и радну снагу и проширују тржиште готових производа, што у крајњој дистанци, значи и даље осиромашење тих држава. Примери Македоније, Албаније, Румуније, и Бугарске то добро показују.²⁸⁾

Косово и Метохија, као део балканског геополитичког и геостратегијског лука, имају за САД и њене савезнике готово пресудан значај на простору Евроазије. Због тога Србија у будућности може очекивати само наставак свог просторног разарања и редуковања од стране САД и западних савезника, иако се та стратегија настоји прикрити наводно искреним жељама САД и Запада да се она укључи у постојеће евроатлантске и европске интеграције. Ипак, досадашње горко искуство Србије са САД и њеним евроатлантским савезницима указује да се ради о новом западном неоимперијализму, реколонизацији и протекторизацији Србије²⁹⁾, и не само ње. НАТО агресија 1999. године на СРЈ била је прва станица у даљем разарању Србије, а шире почетак геополитичког опкољавања Русије и овладавања простором Евроазије. Друга фаза овог пројекта је потпуно цепање територијалног ткива Србије и стварање од Косова и Метохија марионетске «независне» Републике Косово, иако за Србију Косово и Метохија имају огроман геополитички значај и представљају њену «безбедносну макротврђаву».³⁰⁾ Косово и Метохија, као «меки трбух» Србије, кроз историју су били на удару различитих интереса, који су почетком XXI века потпуно огољени - циљ је да се одвајањем овог дела територије Србије умањи српски етнички простор, ослаби држава Србија, тиме онемогући повратак утицаја Русије у овај део Европе, и заокружи глобална геополитичка стратегија Запада. Зато је простор Космета, у новој геостратешкој концепцији америчке администрације (стратегије доминације, монополарности и освајања света), означен као кључна стратешка тачка од виталног националног интереса САД, што је, иначе, и некадашњи председник Бил Клинтон јавно артикулисао 28. фебруара 1999. године у Сан Франциску, говорећи на скупу о америчкој спољној политици; Космет представља прву – почетну геостратешку тачку у процесу светске доминације, хегемонизма и

28) З. Обреновић, «Угрожавање новог светског поретка», *Српска политичка мисао*, бр. 3-4/1997, Институт за политичке студије, Београд, стр. 36.

29) Гађиновић, Р. «Косово и Метохија - изазови и одговори», у *Космет - гордијев чвор*, тематски зборник радова, Ј. Ћирић (ур), Институт за упоредно право, Београд, 2008, стр. 23.

30) Исто.

успостављања монополарног НСП, једном речју полигон ка постепеном освајању света и успостављања светске моћи и хегемоније; Космет представља, такође, добар повод и изговор за економску дестабилизацију целог Балканског региона, али и Источне Европе, а потом и успостављање потпуне политичке контроле од стране западних фактора; Косово представља кључну «одскочну даску» Запада за даље ширење и продор на Исток; стално присуство на Балкану процесом инсталирања НАТО снага на Косову и изградња војне инфраструктуре и војних база на Косову, тј. окупацију Косова, омогућује војну контролу САД, Западне Европе, Медитерана, Блиског Истока и Русије; Ангажовње војног сектора у сврху испробавања новог оружја, а потом његов извоз и продаја, као и потрошња старог, нагомиланог оружја; искоришћавање огромних привредних ресурса и економских потенцијала Космета (Р. Србије); Космет, такође, представља добар пример да се покаже целој светској заједници ко је “газда у кући“ (у свету), као и да се спасе већ нарушени политички престиж и кредибилитет западних актера у процесу успостављања НСП; постојање латентног кризног жаришта у држави о којој је плански већ изграђен негативни имиџ у свету и која је под дугорочним економским притиском међународне заједнице економски изнурена и знатно ослабљена, као и политички сатанизована; постојање јаког сепаратистичког и терористичког покрета који је последњих година такође активиран и подржан од стране актера НСП, у циљу стварања «неке нове Чеченије» на Балкану. Снажан и артикулисан сепаратистички покрет косовских Албанаца представља примарни услов инфилтрирања актера НСП у косовску кризу. Овај сепаратистички покрет се подстиче и помаже у циљу његове инструментализације у сврху оставарења глобалних интереса актера НСП.

Radoslav Gacinovic , Mladen Bajagic

POLITICAL CONSEQUENCES OF THE ALBANIAN VIOLENCE ON THE BALKAN

Summary

This paper represents the attempt of the authors to point to the political consequences of the long-term use of the violence on the Balkan by the Albanian separatist terrorist movement towards the Serbs. Its aim is also to point to the great mistakes of western powers which have continuously encouraged the Albanians on the Balkan to use violence. In the second part of the XX century, they have the most directly encouraged the national prepotency of the Albanians, by encouraging

them to conduct the Albanian terror, whose ideology is Albanism, and the form is the ultra-right or fascistic terrorism. It took the most intense form in the second half of the XX century and at the beginning of the XXI century, when the political consequences of that violence warn and threat to the security of the region. The threat to the security of the Balkan at the beginning of the XXI century is even more expressed, and the violence over Serbia by some western powers is even more intense. Since the formation of the Serbian state on the Balkan, the Serbs have always struggled only for the existence and survival. By analyzing the historical documents about the expatriation of the Serbs from Kosovo and Metohija in the last three centuries (1690-2006), one can conclude that from the former Old Serbia (today Kosovo and Metohija), approximately 1.150.000 Serbs have been violently expelled, about 200.000 have been killed, and about 150-200.000 have been converted to Islam. In the Middle Ages there was no special name for this area, except for the general name Serbia. At the beginning of the XXI century, the Albanian separatist terrorist movement represents the great threat to the security on the Balkan, especially after the seizure of 10.887 km² of the territory of Serbia with the help of the western allies. The Serbs have the constitutional and historical right on Kosovo and Metohija, which is always older than the ethnic right, and the international law is also on the side of Serbia, because the UN Charter forbids the violent seizure of parts of sovereign states. The size of a national community is not determined by its size within one part of the state, but in comparison to the state as a whole, and according to that criteria, the Albanians constitute the national minority in Serbia. No national minority in the world has had the right to its own state. A national community cannot declare itself a nation or a national minority. The political consequences of the effects of the Albanian separatist terrorist movement on the Balkan at the beginning of the XXI century warn UN and EU, because the disintegration processes on the Balkan haven't been finished, according to their opinion, and it is well known that the change of the borders is followed by long and exhausting wars.

Key words: Serbia, Kosovo and Metohija, Balkan, security, seizure, violence, terrorism

ЛИТЕРАТУРА

3. Бжежински, *Амерички избор: глобална доминација или глобално вођство*, ЦИД, Подгорица, 2004.
- S. P. Huntington, „The Lonely Superpower“, *Foreign Affairs*, 1999, vol. 78, no. 2, p. 35-49.
- P. M. Gallois, «Vers une predominance allemande», *Le Monde*, 16. July, 1993.
- П.М. Галоа, «Стратегија на Балканском тлу», *Смисао*, Београд, 1/1997.

- Н. Kissinger, Simon Schuster, *Diplomacy*, New York, 1994.
- Н. Spykman, *America's Strategy in World Politics: The United States and the Balance of Power*, Harcourt, Brace & Co., New York, 1942.
- М. Марковић, «Нови светски поредак», у Зборник радова *Геополитичка стварност Срба*, Институт за геополитичке студије, Београд 1997.
- Ј. Илић, «Балкански геополитички чвор и српски етнички простор», у Зборник радова *Геополитичка стварност Срба*, Институт за геополитичке студије, Београд, 1997.
- М. Вучинић, *Зашто Косово не може да буде република*, НИП Пословна политика, Београд, 1990.
- Д. Јаковљевић, *Тероризам с гледишта кривичног права*, Службени лист СРЈ, Београд, 1997.
- Велика Албанија – замисли и могуће последице*, Институт за геополитичке студије, Београд, 1998.
- Тероризам на Косову и Метохији*, Бела књига СМИП-а СРЈ, Београд, 1998.
- Д. Богдановић, *Књига о Косову*, Народна књига, ВИЗ, Београд, 1999.
- Р. Видачић, *О коренима сепаратизма и тероризма на Косову*, Службени лист СРЈ, Београд, 2000.
- Љ. Митровић, «Балкан у светлу савремених процеса глобализације», *Српска политичка мисао*, Институт за политичке студије, Београд, бр. 3-4/1997.
- Душко Томић, *Косовска криза и нови светски поредак*, ГП Нови дани, Београд, 2000.
- В. Поповић, «Прошлост Косова и Метохије упозорење за будућност», у зборнику радова *Косово и Метохија, изазови и одговори*, Институт за геополитичке студије, Београд, 1997.
- Н. Андрић и С. Крсмановић, «Убијање као 'коллатерална штета'», *Нови гласник*, Војно издавачки завод Београд, бр. 5/2000.
- М. Степић, «Перспективе Косова и Метохије у контексту глобалних геополитичких концепција», у *Срби на Косову и у Метохији*, зборник радова са научног скупа одржаног у Косовској Митровици 27-29. маја 2005. године, 2006, стр. 259-281.
- Меморандум о Косову и Метохији светог архијерејског сабора Српске православне цркве*, Београд, 2003.
- Бела књига Владе Србије о тероризму на Косову и Метохији*, Београд, 2003.
- Р. Гађиновић, *Отимање Косова и Метохије*, НИЦ Војска, Београд, 2004.
- Р. Гађиновић, «Косово и Метохија - изазови и одговори», у *Космет - Гордијев чвор*, тематски зборник радова, Ј. Ђирић (ур), Институт за упоредно право, Београд, 2008, стр. 21-52.
- Р. Гађиновић, „Политичка пропаганда – ефикасно оружје савременом рату”, *Српска политичка мисао*, бр. 2/2011, Институт за политичке студије, Београд.
- С. Љепојевић, *Косово и Метохија*, Новинска агенција Танјуг, Политика НМ, Београд, 2006.
- З. Обреновић, «Угрожавање новог светског поретка», *Српска политичка мисао*, бр. 3-4/1997.
- Ј.Н. Деретић, *Срби и Арбанаси*, Народна библиотека Србије, Београд, 2005.
- Ј. Гускова, *Историја југословенске кризе 1990-2000*, ИГАМ, Београд, 2003.

Resume

The region of Kosovo and Metohija is a center of Serbian history and the state formation, as well as a central territory of medieval Serbian state. This region covers 10887 square kilometers, or 12,3 % of the whole state territory of Serbia. Looking from the geopolitical and geo-strategic aspect, so far the region of Kosovo and Metohija has been a security macro-rampart of Serbia. Even though the United States of America together with her allies has used all means prohibited by international law to seize Kosovo and Metohija, looking from political and legal aspect, Kosovo and Metohija can never exist as an independent state, due to the fact that there have never been elements present for formation of Albanian statehood on this part of Serbian territory. It was not Serbia who had defined the state borders with her neighboring states, but the international community, who did it on the basis of ethnic structure of the population and Turkish (“defter”)* books. These borders were determined on the London Conference in 1913, and after the revision they were finally confirmed on the Florence Conference in 26 July, 1926.

Serbia holds legal and historical right to Kosovo and Metohija, which has been older than ethnic right. It is also supported by international law, because of the United Nations Charter’s ban on forceful seizure of territorial parts of sovereign states.

One national community’s population is not determined by the number of its population within one territorial part of the state, but by its number of population within the whole state, and on the basis of such criterion Albanians are a national minority in Serbia. Nowhere in the world so far a national minority has held right to its own state, nor one national community has had right to determine by itself was it the nation or the national minority. The seizure of Serbian territory, or the illegal declaration of so-called independent state of Kosovo by the Kosovo interim parliament, and its recognition by the United States and her allies has directly encouraged national arrogance of the Albanians (and still doing so) to (Albano-) terrorize Serbs, under their “Albanism” ideology and the form of ultra-right or fascistic terrorism.

Being encouraged by the United States, the Albanians will not gain satisfaction only with the secession of Kosovo and Metohija from Serbia. In first phase they will aim at creation of “Great Kosovo” with the parts of Macedonia, Montenegro and Eastern Serbia, and afterwards they will probably aim at making some sort of alliance with Albania. In that case, the territory controlled by the Albanians would cover almost 50000 square kilometers inhabited by 6 – 6,5 million of the Albanians.

The creation of great Albanian state on Balkan would encourage further rise of arrogance of the Albanians in direction of militarism, expansion and holding territorial aspirations toward neighboring states, which would probably result in open conflicts with Serbia and Greece, and it would inevitably lead to the outbreak of the Third Balkan War.

---

* Овај рад је примљен 18. јуна 2012. године а прихваћен за штампу на састанку Редакције 10. септембра 2012. године.